

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 7^ο

ΙΣΧΥΣ
ΜΗ ΚΑ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 83

Πολιτεία

Μή κρίνετε τούς 'Ιερείς

Από τό Πατερικόν Θησαύρισμα Χρυσάνθου Μοναχού

Ἐξω ἀπό τήν Δαμασκό, σέ ἀπόστασι δώδεκα μιλίων, γάσκήτευε ἕνας στυλίτης, δούλος τοῦ Χριστοῦ. Αὐτός κάποτε σκανδαλίσθηκε μέ κάποιον Ἱερέα τῆς πόλεως, ὅταν πληροφορήθηκε ἀπό ἕναν ἐπισκέπτη ὅτι "ὁ τάδε Ἱερεὺς πέφτει στό σωματικό ἀμάρτημα".

Μετά ἀπό λίγες ἡμέρες θά ἐτελεῖτο μνημόσυνο στό Μοναστήρι του, πού ὀνομαζόταν τοῦ Ραέτων, καί πῆγαν ἐκεῖ πολλοί ἀπό τούς κατοίκους τῆς Δαμασκοῦ. Πῆγε καί ὁ Ἱερεὺς πού εἶχε διαβληθῆ στόν ὀσιώτατο στυλίτη καί, ἐπειδή ἦταν Πρεσβύτερος τῆς Μητροπόλεως, καί μάλιστα ἀπό τούς πρώτους στήν τάξι, ἐτέλεσε αὐτός τήν Θεῖαν Λειτουργία. Τήν ὥρα τοῦ κοινωνικοῦ, ὅταν ὁ Διάκονος εἶπε, κατα τά καθιερωμένα, τήν ἐκφώνησι: "Οἱ Πρεσβύτεροι προσέλθετε" (ἡ ἐκφώνησι αὐτή θά πρέπει νά ἀνήκη σέ παλαιό, τοπικό τύπο Λειτουργίας), κατέβασε ὁ στυλίτης σ' ἕνα καλάθι τό "Ἅγιο Ποτήριο πού εἶχε ἐπάνω καί τοῦ ἔβαλαν σ' αὐτό μία μερίδα τοῦ Ἁγίου Σώματος καί Τίμιο Αἷμα. Ὅταν ὅμως τράβηξε ἐπάνω τήν Ἁγία Μετάληψι, δίσταζε νά μεταλάβῃ, ἐξ αἰτίας τῆς κατηγορίας πού εἶχε ἀκούσει γιά τόν λειτουργό Ἱερέα, ἀποροῦσε μέσα του καί ἔλεγε: "Ἐχει ἄραγε ἀγιασθῆ αὐτή ἡ Μετάληψις; Ἐπεφοίτησε ἄραγε σ' αὐτήν τό Ἅγιο Πνεῦμα ἢ ἐμπόδισε τόν ἐρχομό Του ἡ ἁμαρτία τοῦ λειτουργοῦ; Πρέπει ἄραγε νά μεταλάβω, ἐτοί πού εἶμαι σκανδαλισμένος μέ τόν Ἱερέα ἢ ὄχι;"

Αὐτά καί τά ὅμοια συλλογιζόταν ψηλά ὁ στυλίτης, ὅταν ὁ Θεός, πού πάντοτε πληροφορεῖ τούς δούλους Του, οἰκονόμησε νά συμβῆ κάτι φρικωδέστατο πρὸς πληροφορίαν τοῦ ὀσίου καί σπρηγιμόν καί σωτηρίαν κάθε Χριστιανικῆς ψυχῆς. Καθώς, δηλαδή, οἱ κληρικοί τεμάχιζαν ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα τό Πανάγιο Σῶμα πρὶν ἀπό τήν μετάληψι τοῦ λαοῦ, μία μερίδα κύλισε ἀπό τό δισκάριο καί ἔπεσε στήν Ἁγία Τράπεζα, ὅπου μετετρέπη σέ σάρκα, μπροστά στά μάτια ὄλων τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων.

Ὁ λειτουργός Ἱερεὺς, θαμβωμένος ἀπό τό παράδοξον θέαμα, δοκίμασε νά ψηλαφήσῃ τήν Ἁγία αὐτή μερίδα. Μόλις τήν ἀκούμπησε, αὐτή κόλλησε σάν ζωντανή, φρεσκοσφαγμένη σάρκα στό δάκτυλό του, καί, καθώς τράβηξε τό χέρι του, ὑψώθηκε καί ἡ ἁγία μερίδα, κολλημένη στό δάκτυλο. Τότε ἔσταξαν τρεῖς σταγόνες στήν Ἁγία Τράπεζα, πού πότισαν τό πρώτο καί δεῦτερο κάλυμμα καί φτάσαν στό μάρμαρο.

Ὅλοι οἱ παρόντες ἄρχισαν τότε νά φωνάζουν τό "Κύριε ἐλέησον" καί πῆγαν νά ποῦν στόν στυλίτη τό θαῦμα πού ἔγινε. Ἐκεῖνος τότε μετέλαβε μέ φόβο καί τρόμο τήν ἁγία μερίδα καί ὠμολόγησε τήν δυσπιστία του, λέγοντας ὅτι ἐξ αἰτίας του ἔκανε ὁ Θεός τοῦτο τό θαῦμα. Ἐβαλαν τότε σέ μικρό γυάλινο ποτήρι τήν σαρκωθείσα μερίδα καί τοῦ τήν ἔδωσαν ἐπάνω στόν στυλο.

Γερόντων

✘ Ἡ εἰρήνη εἶναι καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν πωλεῖται σέ κανένα ἐργαστήριο, σέ κανένα δρόμο, σέ καμία ἰδεολογία ἀπό τόν Χριστό ξεκινάει.

✘ Ὁ Ἱερεὺς εἶναι ὁ διαχειριστής τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἄντλει ἀπό τήν ἁγία, ἀστείρευτη καί ὀλοκάθαρη Πηγὴ καί τροφοδοτεῖ τούς πιστούς.

✘ Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό Ποτήριο τῆς Ζωῆς. Οἱ Παρακλήσεις, τό Εὐχέλαιο, τά πνευματικά λόγια πολὺ βοηθοῦν. **ΤΟ ΠΟΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΟΜΩΣ ΣΩΖΕΙ.**

✘ Τό Ἐξομολογητήριο εἶναι τό πνευματικό ἐργαστήριο, τό ἱατρεῖο, τό λουτρό πού καθαρίζει καί ἐξαγνίζει τήν ψυχή.

✘ Νά περνᾶμε ὅλη μας τήν ἡμέρα μέ τόν Κύριο. Δέν ἔχει καμία σημασία ἂν ἀσχολούμαστε μέ ἐργασίες. Ὅπου βρισκόμαστε, στό σπίτι, στό αὐτοκίνητο, στό γραφεῖο, στό κατάστημα, μέσα μας, χωρίς νά ξέρῃ κανεὶς τί κάνουμε, νά λέμε τήν εὐχή: "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, γιέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τόν ἁμαρτωλό, Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς".

Γέρων Εὐσέβιος Γιαννακάκης

✘ Ἐσύ δέν βλέπεις μέ κάθε εὐχή πού λές πόσοι δαίμονες πέφτουν καί στρέφουν τά νῶτα. Ἐσύ βλέπεις μόνο πόσο πληγώνεσαι. Νά ξέρῃς ὅτι καί αὐτοὶ δέρονται καί φεύγουν. Μέ κάθε ὑπομονή πού κάνουμε φεύγουν ἄλματῶδες καί μέ κάθε εὐχή πληγώνονται σοβαρῶς. Λοιπόν, νά μὴ θέλῃς ἐν καιρῷ πολέμου νά ρίχνῃς ἐσύ σφαῖρες καί αὐτοὶ νά σοῦ ρίχνουν λουκούμια καί σοκολάτες.

✘ Νά φεύγῃς, ὅπως ἀπό φωτιά, τούς κακοὺς λογισμούς. Καθόλου νά μὴν τούς προσέχῃς, γιὰ νά μὴ κάνουν ρίζα μέσα σου. Καί μὴν ἀπελπίζεσαι, διότι ὁ Θεός εἶναι μεγάλος καί συγχωρεῖ τούς ἁμαρτάνοντας. Ὅταν σφάλῃς, νά μετανοῆς καί νά βιάζῃς τόν ἑαυτό σου νά μὴν κάνῃς πάλι τά ἴδια λάθη.

Γέρων Γιώσηφ

✘ Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος καθαίρεται ἀπό τίς ἁμαρτίες, γιὰτί μέσα στόν πρῶτο ἄνθρωπο κατοικεῖ ὁ Θεός. Ὁ καθαρθεὶς ἐλλάμπεται ἀπό τίς ἀκτίνες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

✘ Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί μου, κρατεῖτε τήν πίστιν στερεάν. Μένετε ἀσάλευτοι εἰς τὰς παραδόσεις τῶν θείων Πατέρων. Ἐφθάσαμεν εἰς ἐποχὴν, κατὰ τήν ὁποῖαν καί οἱ δυνατοὶ θά σαλευθοῦν.

Γέρων Φιλόθεος

Κάποιος Ἀββᾶς ἀπό τούς ἀσκητάς, εἶχε παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ παρεκάλει μετὰ δακρύων νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήριά Του πού γίνονται καὶ δὲν τὰ γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νομίζουν πὼς εἶναι παράξενα καμώματα. Ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ τοῦ δεῖξῃ τίποτε πολὺ καιρὸ, ἐπειδὴ δὲν δύναται ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀσκητὴς δὲν ἔπαυε νύκτα καὶ ἡμέρα τὴν δέησιν ἐκείνη.

Μίαν ἡμέραν, θέλοντας ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δώσῃ τὴν πληροφορία πού ζητοῦσε, ἔβαλε εἰς τὴν καρδίαν του λογισμόν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῇ ἓναν γέροντα ἀσκητή, πού εὐρίσκετο σὲ ἄλλον τόπο, ὅπου γιὰ νὰ φτάσῃ κάποιος θὰ ἔπρεπε νὰ περπατήσῃ πάρα πολλές ἡμέρες.

Ὁταν ἄρχισε τὴν πορεία του ὁ ἀσκητὴς, ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς ἓναν Ἄγγελον ἐν σχήματι

νέου Καλογήρου ὁ ὁποῖος σταματᾷ τὸν ἀσκητὴν τοῦτον, τοῦ βάζει μετόπιον καὶ τὸν χαιρετᾷ μὲ τὸ “Εὐλόγησον, Πάτερ” καὶ ὁ Γέρων ἀπεκρίθη: “Ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ σοι, τέκνον”. Καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος πρὸς τὸν Γέροντα:

- Πού ὑπάγεις, Ἀββᾶ;

Καὶ ὁ Γέρων εἶπεν:

- Ὑπάγω πρὸς τὸν τάδε Ἀσκητή, νὰ τὸν ἰδῶ”

Καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος.

- Καὶ ἐγὼ ἐκεῖ ὑπάγω” ἄς ὑπάγωμεν καὶ οἱ δύο συνοδεῖα”.

Καὶ περιπατοῦντες οἱ δύο τὴν πρώτην ἡμέραν, ἔφτασαν τὴν ἑσπέραν καὶ κατέλυσαν εἰς ἓνα χωριό, ὅπου ζοῦσε ἓνας ἄνθρωπος εὐλαβῆς, ὁ ὁποῖος τοὺς φιλοξένησε καὶ τοὺς ἔφε-
ρεν εἰς τὴν τράπεζαν δίσκον ἀργυροῦν καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσουν, ἐπῆρην ὁ Ἄγγελος τὸν δίσκον κρυφά, καὶ τὸν ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐχάθη.

Ὁ Γέρων, ὡς εἶδε τοῦτο, ἐλυπήθη, ὅμως δὲν εἶπε τίποτε.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν πῆγαν καὶ διανυκτέρευσαν σὲ ἄλλο χωριό, ὅπου τοὺς φιλοξένησε καὶ ἰδιαίτερα τοὺς περιποιήθηκε ἓνας πολὺ εὐλαβῆς Χριστιανός, ὁ ὁποῖος, καθὼς εἶχε ἓναν υἱὸν μονογενῆ, τὸν ἔφερε γιὰ νὰ τὸν εὐλογήσουν καὶ νὰ τοῦ εὐχηθοῦν οἱ Γέροντες. Ὁ Ἄγγελος ὅμως ἔπιασε τὸ παιδί ἀπὸ τὸν λαμό καὶ τὸ ἐπνιξε! Βλέποντας τοῦτο ὁ Γέρων ἐτρόμαξε καὶ ἐξεπλάγη, πλὴν ὅμως ἐσιώπησε καὶ πάλιν.

Ἀφοῦ περπάτησαν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν, πῆγαν καὶ κατέλυσαν σὲ ἓνα ἄλλο μέρος, ἀλλὰ, ἐπειδὴ δὲν βρῆκαν κανέναν νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ, ἐκάθησαν εἰς μίαν αὐλήν. Εἰς τὴν αὐλήν αὐτὴν ὑπῆρχεν ἓνας τοῖχος, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ κρημνησθῇ καὶ ἐσηκώθη καὶ ἀνεσκομπώθη ὁ Ἄγγελος καὶ τὸν ἐχάλασε καὶ τὸν ἐξανάκτισε παρευθύς ἐκ θεμελίων.

Μόλις τὸ εἶδε καὶ αὐτὸ ὁ Γέρων, δὲν μπόρεσε πλέον νὰ ἀντέξῃ, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ τοῦ λέη:

- Σὲ ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου νὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν. Τί εἶναι αὐτὰ πού ἔκαμες; Ἄγγελος εἶσαι ἢ δαίμονας; Τὰ ἔργα πού ἔκαμες δὲν εἶναι ἀνθρώπου ἔργα!

Καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος:

- Τί ἔκαμα;

Καὶ ὁ Γέρων εἶπεν:

- Χθὲς καὶ προχθὲς μᾶς ἐδέχθησαν ἐκεῖνοι οἱ φιλόχριστοι καὶ μᾶς ἐφιλοξένησαν, καὶ ἐσύ, τοῦ μὲν ἑνὸς τὸν ἀργυροῦν δίσκον ἐπῆρες καὶ τὸν ἔρριψες εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἠφανίσθη, τοῦ δὲ ἑτέρου τὸν υἱὸν ἀπέπνιξες καὶ ἐδῶ ἤλθαμε καὶ δὲν μᾶς ἔδωκαν καμμίαν παρηγορίαν ἢ φιλοξενίαν καὶ ἐπιασες καὶ κτί-
ζεις καὶ τοὺς εὐεργετεῖς.

Τότε εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος:

Ἀκουσε, Ἀββᾶ, καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ φανερώσω ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνος ὁ πρῶτος ὅπου μᾶς ἐδέχθη, εἶναι ἄνθρωπος θεοφιλῆς καὶ δίκαιος, καὶ κατὰ Θεὸν διοικεῖ καὶ κυβερνᾷ

τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀσημένιος ἐκεῖνος δίσκος ἦταν ἀπὸ ἄδικον κληρονομίαν καὶ, γιὰ νὰ

μὴ χάσῃ κοντὰ εἰς ἐκεῖνον καὶ τὸν μισθὸν τῶν ἀγαθῶν, μὲ ἐπρόσταξεν ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀφανίσω, διὰ νὰ εἶναι ἡ φιλοξενία του καθαρὰ καὶ ἄδολος. Καὶ ὁ ἕτερος δὲ ὅπου μᾶς ἐφιλοξένησεν, εὐλαβῆς καὶ καλῆς ἀρετῆς ἄνθρωπος εἶναι καὶ, ἂν ἤθελε ζῆσθαι ὁ υἱὸς του ἐκεῖνος, ἔμελλε νὰ γίνῃ ἐργαλεῖον τοῦ σατανᾶ καὶ νὰ πράξῃ πολλὰ κακά καὶ νὰ λησμονηθοῦν τὰ καλά ἔργα τοῦ πατρὸς του. Διὰ τοῦτο ὤρισεν ὁ Θεὸς νὰ ἀποθάνῃ ἐκεῖνος ἔτσι μικρός, διὰ νὰ σωθῇ καὶ ἡ ψυχὴ ἐκείνου καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Καὶ εἶπεν ὁ Γέρων:

- Καλῶς ἔκαμες ταῦτα πάντα· ὅμως ἐδῶ τί ἔχεις νὰ εἰπῆς;

Καὶ εἶπεν ὁ Ἄγγελος:

- Γνώριζε, Πάτερ, καὶ περὶ τούτου ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς αὐλῆς ταύτης εἶναι κακός καὶ ἄδικος καὶ θέλει νὰ κακοποιήσῃ πολλούς, πλὴν ὅμως δὲν δύναται λόγῳ τῆς πτωχείας αὐτοῦ. Ὁ πάπιος αὐτοῦ, ὅταν ἐκτιζε τὸν τοῖχον ἐκεῖνον, ἔκρυψε μέσα εἰς αὐτὸν χρήματα πολλὰ καὶ, ἂν τὸν ἄφηναι νὰ πέσῃ, ὁ κακὸ-τροπος αὐτὸς κάτοχός του, ἐξ αἰτίας τῆς κατακρυμνήσεώς του καὶ τῆς ἀνακατασκευῆς του, ἤθελεν εὖρει τὴν περιουσίαν αὐτὴν καὶ θὰ τὴν ἐμεταχειρίζετο εἰς τὰς κακὰς του πράξεις καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἐπρόσταξεν ὁ Θεὸς νὰ στερεώσω τὸν τοῖχον, διὰ νὰ μὴν εὖρη τὴν περιουσίαν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὁ κακὸτροπος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς τὰ κακά του θελήματα καὶ εἰς βλάβην ἀνθρώπων. Ἀργότερα ὁ Θεὸς θὰ τὴν φανερώσῃ εἰς ἄνθρωπον πού πρόκειται νὰ τὴν μεταχειρισθῇ εἰς καλά ἔργα.

Αὐτὰ εἶναι μέρος ἀπὸ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ πού ἐζήτηεις νὰ μάθῃς. Λοιπὸν, πῆγαινε εἰς τὸ κελλίον σου καὶ μὴ σὲ μέλλει διὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου πὼς καὶ διατί γίνονται· διότι τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ ἄβυσσος πολλή, ὡς εἶπεν ὁ Προφήτης, καὶ αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ εἶναι ἀνεξιχνίαστοι καὶ ἀκατανόητοι, καὶ δὲν δύναται ὁ ἄνθρωπος ἐπακριβῶς νὰ γνωρίσῃ τὰ πάντα.

Πίστευε, λοιπὸν, Πάτερ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος καὶ δὲν ἰσκάμνει καμμίαν ἀδικίαν· μόνον ὅσα ἀφήνει νὰ γίνωνται, ὅλα δικαίως γίνονται. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀσκητὴς ἀπὸ τὸν Ἄγγελον, ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἐξέταζε πλέον τίποτε.

«Όχι χρήματα στούς Ίερείς!!!

Κάποιος άρχοντας από τήν Νικομήδεια άρρώσθησε βαριά και, βλέποντας πώς πλησιάζει στον θάνατο, κάλεσε τήν γυναίκα του για νά τής έκφράση τίς τελευταίες του επιθυμίες:

- Τήν περιουσία μου νά τήν μοιράσης στούς φτωχούς και τά όρφανά. Τούς δούλους νά τούς έλευθερώσης. Άλλά στούς Ίερείς δέν θέλω νά δώσης χρήματα για Λειτουργίες!

Σ' ατή του τήν μεγάλη θλίψη ό έτοιμοθάνατος επικαλέστηκε μέ πίστι τήν εύχή του Άββα Ήσαία, ενός αγίου Μοναχού πού άσκήτευε κοντά στην Νικομήδεια, και άμέσως - ώ του θαύματος! - έγινε καλά.

Σηκώθηκε, λοιπόν, και πασιχαρής έτρεξε στον Όσιο. Έκείνος τον κάλοδέχτηκε, δοξάζοντας τον Θεό για τό μεγάλο Του θαύμα.

- Θυμάσαι, παιδί μου, τον ρώτησε, ποιά ώρα έγινε τό θαύμα;

- Τήν ώρα πού επικαλέστηκα τήν εύχή σου, απάντησε εκείνος.

Ο Όσιος, μέ τον φωτισμένον του νοῦ, γνώριζε τί είχε λεχθεί στην διάρκεια τής άρρώστιας του και Ξαναρώτησε:

- Άφησες, παιδί μου, χρήματα στούς Ίερείς, νά λειτουργούν για τήν σωτηρία τής ψυχής σου;

- Όχι, Γέροντα. Τί θά είχα νά ώφεληθῶ άν τούς άφηνα κάτι; Δέν θά πήγαινε χαμένο;

- Μήν τό λές αυτό. Ό Άδελφόθεος Ιάκωβος γράφει: "Άσθενεί τις έν ύμιν; Προσκαλεσάσθω τούς πρεσβυτέρους τής εκκλησίας, και προσευξάσθωσαν επ' αυτόν αλείψαντες αυτόν έν έλαίω έν τῷ ονόματι του Κυρίου και ή εύχή τής πίστεως σώσει τον κάμνοντα, και έγερει αυτόν ό Κύριος: καν άμαρτίας ή πεποιηκώς, αφεθήσεται αυτόν". Νά, λοιπόν, πού οι εύχές των Ίερέων είναι αποτελεσματικές, για όποιον τίς ζητάει μέ πίστι. Δώσε τώρα κι εσύ ένα ποσό για Λειτουργίες, και θά λάβης από τον Θεό τήν πρέπουσα πληροφορία.

Έτσι και έκανε. Έδωσε χρήματα σ' έναν Ίερέα για νά του κάνη σαράντα λειτουργία, και γύρισε στο σπίτι του.

Οταν συμπληρώθηκαν οι Λειτουργίες, μετά από σαράντα ήμέρες, κι ένῶ σηκωνόταν από τον ύπνο, βλέπει ξαφνικά νά ανοίγουν οι πόρτες του σπιτιού του και νά μπαίνουν σαράντα άνδρες έφιπποι, λαμπροί και άγγελόμορφοι, είκοσι από δεξιά και είκοσι από άριστερά.

- Κύριοί μου, φώναξε έκπληκτος ό άρχοντας, πώς μπήκατε σέ σπίτι ανθρώπου άμαρτωλού;

- Εμείς οι σαράντα, πού βλέπεις, του απάντησαν εκείνοι, αντιπροσωπεύουμε τίς Λειτουργίες πού έγιναν για σένα στον φιλάνθρωπο Θεό. Μας έστειλε Έκείνος, για νά σέ συνοδεύσουμε μέχρι τήν Έκκλησία. Πήγαινε μέσα χαρούμενος, χωρίς δισταγμό. Νά, μέ τά πρεσβυτικά χέρια συμπληρώθηκαν οι σαράντα Λειτουργίες, πού έγιναν για νά ένωθῆ ό Χριστός μαζί σου και νά κατοικήση στην καρδιά σου.

Υστερα από αυτά, ό άρχοντας μοίρασε τήν περιουσία του σέ εύλαβείς Ίερείς, για νά γίνουν Λειτουργίες "ύπέρ άφέσεως των άμαρτιών αυτού", διακηρξισοντας πώς οι Θείες Λειτουργίες και οι αγαθοεργίες μπορούν νά άνεβάσουν τήν ψυχή του ανθρώπου από τά καταχθόνια στά έπουράνια.

Απο το γερωντικό

Είπεν ό Άββας Δανιήλ, ότι διηγήθηκε ό Άββας Άρσένιος δῆθεν για κάποιον άλλον - αλλά στην πραγματικότητα επρόκειτο περί του ίδιου - ότι, ένῶ καθόταν κάποιος Γέροντας στο Κελλί του, άκουσε μία φωνή νά του λεί: "Έλα νά σου δείξω τί κάνουν οι άνθρωποι". Σηκώθηκε λοιπόν εκείνος και βγήκε άμέσως εκ του Κελίου του έξω.

Τότε τον οδήγησε ή φωνή σ' έναν τόπο και του έδειξε κάποιον Αιθίοπα όπου έκοβε ξύλα και έκανε ένα μεγάλο φορτίο. Προσπαθοῦσε δέ νά τό σηκώσει και νά τό φορτωθῆ, αλλά δέν μπορούσε. Και, αντί νά τό ξαλαφρώσει, αυτός έκοβε εκ νέου ξύλα και τά πρόσθετε στο φορτίο. Και αυτό έγινετο επί ώρα πολλή.

Και προχωρώντας πιο πέρα, του έδειξε έναν άνθρωπο, όπου στεκόταν πλάι σ' ένα πηγάδι και άντλούσε νερό. Άλλά τό άδειαζε σέ μία στέρνα όλο τρύπες και έτσι τό νερό Ξανάπεφτε στο πηγάδι.

Και του λέγει πάλι: "Έλα και θά σου δείξω άκόμη κάτι άλλο". Και βλέπει έναν Ναό και δύο καβαλλάρηδες πού βαστοῦσαν ένα ξύλο ό καθένας από μία άκρη του. Ήθελαν δέ νά εισέλθουν έντός του Ναού διά τής πύλης και δέν μπορούσαν, γιατί κρατοῦσαν τό ξύλο οριζόντιο. Δέν έταπεινῶνε δέ ό ένας τον έαυτόν του στον άλλον, ώστε νά του παραχωρήσει νά περάσει πρώτος, και νά πάρη έτσι τό ξύλο τήν πρεπούμενη θέση. Και διά τουτο παρέμειναν έξω του Ναού.

- Αυτόι, λέγει ή φωνή, είναι όσοι τηρούν στάσι υπερήφανη, νομίζοντας ότι έτσι πρέπει νά πράττουν, χωρίς νά ταπεινώνονται, νά διορθώνουν τον έαυτόν τους και νά βαδίζουν τον ταπεινόν δρόμο του Χριστού. Και μένουν εκτός τής Βασιλείας του Θεού.

Οσο για κείνον πού έκοβε ξύλα, πρόκειται περί ανθρώπου πού είναι πολύ άμαρτωλός. Και αντί νά μετανοήσει, αυτός προσθέτει άμαρτίες στις άμαρτίες του.

Τέλος, εκείνος όπου έβγαζε νερό από τό πηγάδι, άνθρωπος είναι πού πράττει μέν καλά έργα, αλλά επειδή τά έχει μολύνει μέ κακές προθέσεις, έχασε και τά καλά έργα, και τον μισθό του.

Πρέπει, λοιπόν, νά γρηγορή κάθε άνθρωπος σ' όλα του τά έργα, ώστε νά μήν πηγαίνει ό κόπος του χαμένος.

Ὁ Γερο - Φιλάρετος στά Καρούλια

Γιά τόν πνευματικό αγωνιστή καί ἐρημίτη, στά ἡσυχαστικά Καλύβια τῶν Καρούλιων, Γερο - Φιλάρετο ἀναφέρεται ἕνα θαῦμα πού ἐνήργησε ἡ Θεία Πρόνοια, γιά νά βγάλῃ τόν ἐργάτη αὐτόν τῆς ἀρετῆς ἀπό κάθε σκέψι καί φροντίδα γιά τά ὑλικά πράγματα, τά ὁποῖα πάντοτε εἶναι ἐμπόδιο στήν πρόοδο καί τήν εἰσοδό μας στήν πνευματική ζωή καί κυρίως εἶναι τό μεγαλύτερο ἐμπόδιο στό νά ἀποκτήσῃ κάποιος τήν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἡ συνεχῆς καί ἀδιάλειπτη νοερά προσευχή.

Γιά νά ἐλευθερώσῃ, λοιπόν, ὁ Πανάγαθος Θεός τήν καρδιά τοῦ Γερο - Φιλάρετου ἀπό περιττή φροντίδα καί νά γίνῃ σ' ἐμᾶς ἕνα μάθημα σύμφωνα μέ τό ὁποῖο θά πρέπει νά ἔχωμε πίστι καί ἐλπίδα στόν Θεό καί ἀγάπη καί σεβασμό στούς συνανθρώπους μας, συνέβη τό ἀκόλουθο θαυμαστό γεγονός:

Τό ἔτος 1935 ὁ Γερο - Φιλάρετος εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπό διακόσιες δραχμές. Τοῦτο εἶχεν ἀπασχολήσει πολύ τήν σκέψι καί τήν καρδιά τοῦ Γέροντος, τόν ὁποῖον εἶδε μίαν ἡμέρα ὁ ὑμνογράφος Πατήρ Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, νά περνᾷ ἀπό τό Καλύβι του "Τίμιος Πρόδρομος" καί νά εἶναι πολύ στενοχωρημένος. Τόν ἐρώτησε: "Τί ἔχεις, Γέρο Φιλάρετε, τί σοῦ συμβαίνει Ἄββᾶ καί εἶσαι τόσο στενοχωρημένος;"

Ο Γερο - Φιλάρετος εἶπε τό θέμα πού τόν βασάνιζε καί ὁ Πατήρ Γεράσιμος τοῦ ἔδωκε τίς διακόσιες δραχμές καί τόν παρακάλεσε λέγοντας: "Σεβαστέ Γερο - Φιλάρετε, πάρε τά χρήματα αὐτά πού θέλεις καί δέν χρειάζεται νά μοῦ τά ἐπιστρέψῃς, ἀλλά, ἂν μπορῆς, κάνε σέ παρακαλῶ καμμιά προσευχή στόν Πανάγαθο Θεό νά μᾶς ἐλεήσῃ".

Ο Γερο - Φιλάρετος πήρε τά χρήματα αὐτά καί, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τόν Πατέρα Γεράσιμο, πήγε νά δώσῃ τίς διακόσιες δραχμές ἐκεῖ πού εἶχε τό χρέος αὐτό.

Τήν ἄλλη ἡμέρα ὁ Γερο - Φιλάρετος πήγαινε στήν Σκήτη τῆς Ἁγίας Ἴωνης. Στόν δρόμο, κατά τήν συνήθεια τῶν Μοναχῶν, ἔλεγε συνέχεια τήν εὐχή, τό "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με καί ἐλέησον τόν κόσμον σου". Ἐκεῖ πού βάνιζε, βλέπει κάτω τέσσερα χαρτιά νά εἶναι τό ἕνα κοντά στό ἄλλο ἀπλωμένα. Τά πήρε στά χέρια του, τά περιεργάστηκε καί τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση, πού δέν μοιάζαν μέ τά ἄλλα χαρτιά.

Τότε γύρισε πίσω καί πήγε στό ἡσυχαστήριο τοῦ πατρός Γερασίμου στήν Μικρή Ἁγία Ἴωννα, τοῦ ἔδειξε τά χαρτιά πού βρῆκε καί τόν ρώτησε, μέ τήν μακαρία ἀπλότητα πού τόν διέκρινε:

- Τί χαρτιά εἶναι αὐτά Πάτερ Γεράσιμε; Τά βρῆκα τώρα λίγο πιό κάτω ἐδῶ πού πήγαινα στήν Ἁγία Ἴωννα, ἦταν κάτω ἀπλωμένα στόν δρόμο!

Ο Πατήρ Γεράσιμος εἶπε στόν Γερο - Φιλάρετο: "Γέροντα, αὐτά εἶναι τέσσερα πενηντόδραχμα, σοῦ τά ἔστειλε ὁ Θεός γιά τίς ἀνάγκες σου".

Πράγματι, ὅπως ἐβεβαίωσε ὁ Πατήρ Γεράσιμος, ἦσαν τέσσερα πενηντόδραχμα καινούργια καί τελείως ἀμεταχείριστα! "Θέλω, σεβαστέ μου Γέροντα", πρόσθεσε ὁ Πατήρ Γεράσιμος στόν Γερο - Φιλάρετο, νά μοῦ εἰπῆς, τί ἔλεγες, τί σκεφτόσουνα καθώς πήγαινες στήν Ἁγία Ἴωννα;"

Ο Γερο - Φιλάρετος εἶπε: "Τί ἄλλο, Πάτερ Γεράσιμε, νά ἔλεγα, ἐκτός ἀπό τήν εὐχή, τό "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ...". Δέν ἔλεγα τίποτε ἄλλο, παρά κάπου - κάπου ἔφευγε ὁ λογισμός μου καί πήγαινε στό χρέος πού μοῦ ἔδωκες τίς 200 δραχμές καί ἔλεγα πῶς θά ξεχρεώσω καί ἐκεῖ πού σκέφτηκα αὐτά τά πράγματα, βλέπω στήν γῆ τά χαρτιά αὐτά, πάρε τα, σέ παρακαλῶ, νά λευτερωθῇ τό μυαλό μου ἀπό αὐτήν τήν σκέψι καί τό χρέος".

Αθωνική

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΠΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΠΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΠΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

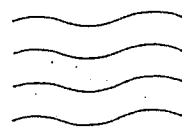
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριστοῦ 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17,6-€

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με